

A ridicat din umeri, apoi a rîs. Am rîs amîndoi. Nu am forțat. Cine știe la ce se referise Sey cînd spusese „și alții...“; poate că nu era decît o remarcă de ordin general; participa la o competiție unică, era firesc să trezească o doză specială de interes.

„Ne mai vedem?“ am repetat.

„Pe la șapte, mi-a răspuns. Dacă nu se întîmplă nimic deosebit...“

* * *

Iarăși nu am putut să dorm, ceasuri de-a rîndul. Îmi era somn, picam, dar gîndul că iar scăpasem prilejul să aflu ceea ce Sey îmi ascundea – de-acum, eram sigur – mă ținea treaz.

Cine mai era cu ochii pe el? Cam bolborosise cuvintele, aproape că îi scăpaseră, era limpede că se ferea de mine. Nu te destăinuie – atunci cînd e vorba de ceva important, vital, să zicem – primului venit. Nici unuia pe care îl cunoști de două zile. Nici iubitei, iar, de multe ori, nici fratelui. Sunt lucruri care nu se spun niciodată altcuiva. Adevăruri pe care nu le rostești nici cînd ești singur.

Rememoram totul: Sey, mereu cu fața spre ușă, supraveghind intrarea. Discret, dar neconținut. Poate mi s-a părut, poate așa era așezat scaunul. Sey ținînd, aproape tot timpul, mîna stîngă pe masă. De ce?

Fiindcă pe cea dreaptă o ținea pe genunchi sau în buzunar, mai mult în buzunar. Cu stînga ridica paharul. Trăgea țigara din pachet. O aprindea. Gesticula. Dreapta era pregătită pentru altceva: cred că era înarmat și că se temea... Stîngaci, nici vorbă: cîntase la chitară firesc, ciupind corzile cu dreapta, mă pricepeam și eu puțin... Doar atunci renunțase, oarecum, la garda sa disimulată. Oarecum, fiindcă nu lăsase pe nimeni să se apropie prea mult de masă... Și nici să staționeze în dreptul lui...

Nu mă gîndisem, în vreme ce povestea, că ar ascunde în buzunar o armă, ar fi fost și greu să-mi dau seama. Un buzunar de pantalon, lateral, cam la jumătatea distanței dintre șold și genunchi. O deschizătură largă și adîncă, în care mîna pătrundea lejer. „Își protejează operația“, mi-am zis. Dar, imediat, mi-am dat seama că piciorul ghipsat era stîngul: nu îl îndoia deloc.

Recompuneam imagini, construiam raționamente; investigam, așa cum mă pricepeam, pentru a afla ceea ce, de altfel, nu îmi folosea la nimic. Am adormit gîndindu-mă. Cînd m-am trezit, am luat-o de la capăt, dar toată străduința mea nu a adus nimic nou. Poate greșeam esențial. Sey, mai mult ca sigur, nu era un răufăcător, or eu mă purtam de parcă trebuia să îl dau în vileag pe cel mai periculos bandit! Dar nu mă puteam

stăpîni. Vroiam să aflu – atît cît se putea – cine era, cu adevărat, cel mai neobișnuit om pe care-l întîlnisem vreodată.

Singurul lucru de care mă temeam era că Sey nu va mai veni.

* * *

L-am găsit la masă. Cu fața spre ușă. Zîmbitor și proaspăt. Purta o sahariană de camuflaj. Parcă era din Legiunea Străină. Sau membrul unei expediții științifice. Conducătorul ei. Avea morgă. Putea să cucerească și să înșele pe oricine. Inspira încredere. Simpatie. Eram victima lui. Mă atrăgea: eu fixasem întîlnirile.

„Dreapta pe masă!“ îmi venea să-i strig, să-i văd reacția. O chestie periculoasă. Și gratuită: noi nu aveam nimic de împărțit. M-ar fi crezut unul dintre aceia care stăteau cu ochii pe el; dintr-un potențial amic, îmi făceam un dușman sigur. Buzunarul pantalonului atîrna greu. Asta nu însemna că, neapărat, acolo avea o armă, dar felul în care Sey își ținea – iarăși – mîna dreaptă mă făcea să rămîn la fel de bănuitor.

„Am scăpat de Madeleine, a zis acesta. Dar mă simt pîndit. Nu de ea și nici de Magirus. Am o acuitate specială: nu m-am înșelat niciodată.“

Cred că mă simțise. Aș fi vrut să-i mărturisesc tot ceea ce-mi trecuse prin minte – și-mi trecea încă – dar am considerat că e mai bine să tac. Poate nu făcea aluzie la mine, dar, deja, eram în alertă. Uneori, mă vîr în rahat, mă pricep. Sunt un artist al imaginii; de-a lungul timpului, declicul aparatului meu fotografic a surprins multe porcării, de pe urma cărora m-am ales numai cu picioare-n fund. Chiar și-n cap, în cîteva rînduri.

„O singură dată am sesizat cu întîrziere ochii ațintiți asupra mea – l-am auzit pe Sey – dar atunci mă aflam într-o situație ce părea fără ieșire. Toate simțurile-mi erau întoarse numai spre mine: chiar și acela nedefinit, prin care percep imperceptibilul. Mă priveam murind; mă auzeam tăcînd; nici un zgomot exterior. Îmi adulmecam stîrvul-încă-mișcător, în vreme ce papilele distingeau, acut, sărătura propriei mele urine; mă ușurasem în băltoaca în care mă scufundam încet. Pipăiam cu buza ultimul sărut al Anisei – poate o să povestesc mai tîrziu – și-mi așteptam sfîrșitul. Cele cinci simțuri funcționau ca niciodată: sensibilitatea lor întrecea orice închipuire. Cel de-al șaselea veghea orb. Parcurgi, uneori, pagina și-ți dai seama că privirea a alunecat fără să deslușească o literă, cam așa ceva... Da, era să o încurc definitiv, atunci... Ca un prost. Și nu

eram un novice. Străbăteam India pentru a treia oară; călătoream de peste douăzeci de ani... Nu trebuia să mi se întâmple o chestie ca asta... Adevărul e că mă grăbeam, ieșind, astfel, din spiritul competiției; cele petrecute au venit ca o pedeapsă. Mă aflam la un pas de granița cu Nepalul și intenționam – o dată ajuns dincolo – să urc pe dealul Siwalik, unde, în preajma unui templu, locuia un vestit tămăduitor. Aveam niște plăgi urâte, o rîie rebelă la orice tratament, o luasem de la maimuța aia împruțită, pe care o învățam să fumeze. Văzînd că nu trece, mă speriasem tare, crezînd că e lepră, și speram ca nepalezul să mă scape. Vindeca orice. Poate mi-ar fi trebuit o călăuză, fiindcă era o zonă mlăștinoasă, ce-și schimba mereu configurația, or eu nu mai trecusem pe acolo de ani. Pînă la urmă, m-am împotmolit într-un smîrc verzui, pe care pășisem convins că e un petic de iarbă. A fost cel mai necalculat pas din drumurile mele: într-un astfel de spațiu se merge numai pe pipăite. După vreo zece minute, eram în mocirlă pînă la brîu. Mă afundam încet și sigur. Orice încercare de a mă smulge îmi grăbea scufundarea. Îmi venea să urlu. Nu de frică. Deja, cînd realizasem că nu mă pot salva, teama dispăruse. De ciudă. Mă vîrîsem singur acolo, ca un nătiंग. Nu strigam, nu ar fi avut nici un rost. În jur, totul era pustiu. Și-apoi, strigînd, umflarea

mult mai amplă a toracelui, urmată de o dezumflare rapidă, mi-ar fi grăbit și mai mult sfârșitul. Stînd liniștit, îmi prelungeam existența cu un sfert de ceas. M-am gîndit la multe, atunci... Nu mai eram tînăr, dar eram încă puternic, aș mai fi avut destule de făcut. Pieream atît de stupid, încît mi se părea incredibil tot ceea ce mi se întîmpla, chiar și faptul că mă resemnasem. Totdeauna am fost convins că pot găsi o rezolvare pentru situațiile limită. Atunci, nu întrezăream nici una. «Măcar să mor în liniște, mi-am zis. Am trăit bucurii pe care mulți muritori nici nu le visează.» Nu era un abandon, trebuia să-mi accept sfârșitul împăcat cu mine însumi. De prea multe ori am fost propriul meu dușman, venise vremea să fiu mai înțelegător. Mă gîndeam: «Întîi, îmi va fi acoperită gura, apoi nasul; ochii vor continua să vadă, nu prea multă vreme...» Anticipînd starea de sufocare, am scuturat din cap. Oscilațiile transmise trupului m-au adîncit brusc de un lat de palmă. M-am liniștit iarăși. Trebuia să-mi aștept sfârșitul cu demnitate, dacă senin îmi era imposibil. Nu aveam o soartă potrivnică. Nu aveam nici una. Viața mea anapoda nu prezenta nimic predestinat. Așa ieșise. Un șir de evenimente; rezultatul unor conjuncturi, cărora – zeci de ani – mă străduisem să le răspund cît mai exact. Chiar și atunci încercam, deși totul se dovedea inutil.